

U SNĚDENÉHO KRÁMU

Když chodím po Moráni
a když jdu právě sám,
mám vždycky jedno přání,
navštívit Snědený krám.

Páchnou v něm zavínáči
a lahve po kmínce,
já div se nerozpláči
při staré vzpomínce.

Vždy padám do ní střemhlav,
až mě to poraní,
vidím, jak Martin Zemla
se za pultem uklání.

Kilián je už v ráži
a šišlá stařečky
a Martin Zemla váží
pokorně syřečky.

Za pultem na žebříku
se žena nehlídá,
ach, kolik příživníků
tě, Zemlo, vyjídá.

Žel, Martin Zemla snese
a nedá nájevo
leccos, co napíše se
pak prostě na dřevo.

Tchyně si dveřmi praští,
žena se vytřácí,
víš, Zemlo, co jsou pražští
maloměstáči?

Ach, člověk leccos snese,
vy, muži, radím vám,
radím vám, ožěňte se,
máte-li výnosný krám...

a přec mně cosi brání,
ač chtěl bych, když jdu sám,
navštívit na Moráni
Martinův Snědený krám...

„Zavřete do kuchyně,
kdo má ten západ snět,
zakomanduje tehyně
a mně se zvedá pěst.

Sám volánek a pěna,
sám žoržet nebo tyl,
přišla ti, Martine, žena,
a já bych ji rád zbil!

Ta sličná zlatá muška
vyšívá povíjan
a cosi prý se šušká,
jak řek pan Kilián.

Ten starý protektor má
víc nežli dobrý čich,
je prý v tom uniforma,
já vztekem vraždil bych!

Jsou plískalice, deště,
jež šuní od rána,
když potkával jsem ještě
Ignáta Herrmanna,

chodíval jak my všichni
bez bobra, bez růže,
chtěl jsem mu vždycky říci:
Děkuji za muže!

Žel, začal jsem se rdíti
a okukovat zem,
chtěl jsem ho pozdravit,
však nepozdravil jsem!

Člověk rád zapomene,
jen blázni hubují,
krámy jsou znárodněné
a ženy pracují,